

LBRIS

We know
books

BĂIATUL,
PAȘAREA
ȘI FĂURITORUL
DE COȘCIUGE

Matilda Woods

ilustrații de Anuska Allepuz

Traducere din limba engleză de Andra Manole

*Pentru membrii familiei mele –
atât cei cu două picioare, cât și cei cu patru.*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WOODS, MATILDA

Băiatul, pasărea și făuritorul de coșciuge / Matilda Woods ; il. de Anuska Allepuz ; trad. din lb. engleză de Andra Manole. - Iași : GAMA, 2023
ISBN 978-606-056-478-2

I. Manole, Andra (trad.)

821.111

Titlu original: *The Boy, the Bird and the Coffin Maker*

Text copyright © Matilda Woods, 2017

Ilustrații © Anuska Allepuz, 2017

Coperta și ilustrațiile reproduse cu permisiunea Scholastic Ltd

© Editura Gama, toate drepturile rezervate pentru prezenta traducere

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și prin orice formă, punerea la dispoziția publică, inclusiv pe internet, în scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului drepturilor de autor constituie încălcări ale legislației referitoare la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Editor: Diana Mocanu

Redactor-șef: Diana Soare

Traducerea: Andra Manole

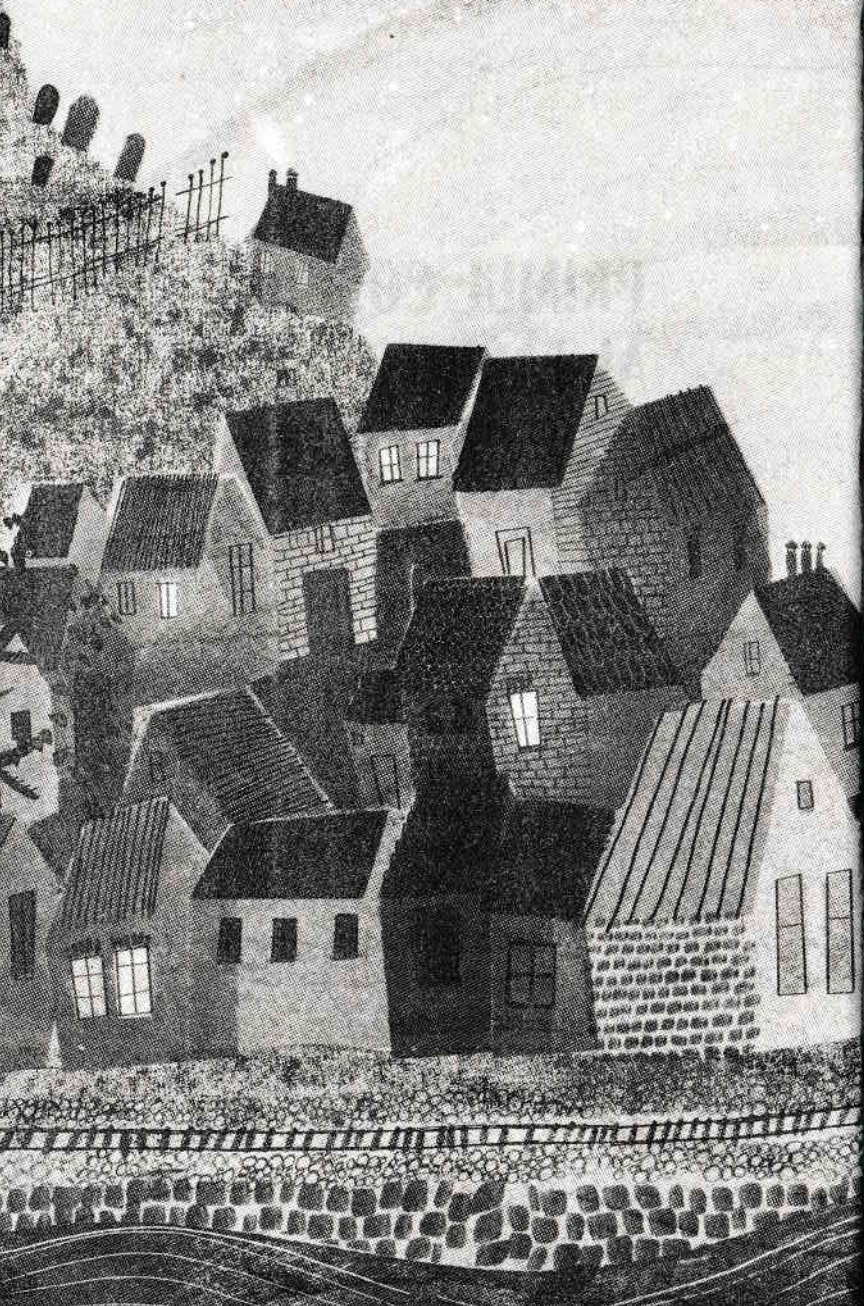
Redactor: Alexandru Șerban

Corector: Iulia Moraru

DTP: Anamaria Țaranu

PRIMUL COȘCIUG AL FĂURITORULUI DE COȘCIUGE

O rașul Allora era celebru pentru două lucruri: în primul rând pentru peștii săi zburători, iar în al doilea rând – pentru frumusețea străzilor sale șerpuite. Turiștii veneau din toată țara ca să vadă peștii luându-și zborul din mare, iar artiștii veneau să picteze casele strălucitoare ce se înălțau precum treptele pe Dealul Allora. Erau atât de multe culori, încât artiștii nu aveau suficiente nuanțe să le picteze. Și se zvonea (cel puțin, surorile Finestra spuneau asta) că marele artist Giuseppe Vernice inventase o culoare nouă doar ca să poată picta acoperișul casei lor.

— „Gălbenuș Splendid”, așa a fost numită, spunea Rosa Finestra oricui stătea s-o asculte.

— Obținută din ochiul zdrobit al penelor de păun, adăuga Clara Finestra, dând înțelept din cap.

Dar, deși surorile erau încântate de casa lor strălucitoare, cea de alături era și mai strălucitoare.

Casa lui Alberto Cavello era cea mai de sus casă de pe deal. Dacă mergeai mai sus, ajungeai la cimitirul din vârf. Se înălța precum o nestemată azurie și strălucitoare, sclipind peste mare. Și nu era doar strălucitoare, era și gălăgioasă. Era gălăgioasă când Alberto și soția lui, Violetta se mutaseră acolo. Devenise mai gălăgioasă când se născuse primul lor copil, o fată pe nume Anna Marie, încă și mai gălăgioasă când venise pe lume fiul lor, Antonio, și chiar mai gălăgioasă când un mic miracol pe nume Aida scâncise pentru prima dată între pereții ei strălucitori.

Alberto era tâmplar: cel mai bun din toată Allora. În timpul zilei construia paturi, mese și scaune pentru clienții lui, iar noaptea făcea jucării pentru copiii lui.

Cu fiecare nouă jucărie pe care o făcea Alberto, un nou sunet umplea casa: strigăte de încântare când Anna Marie sărea de pe scaunul ei rotativ, strigăte de mânie când Aida țipa la Antonio să îi dea înapoi

păpușa preferată și strigăte de „La galop! La galop!” când Antonio mergea în sus și-n jos pe scări, călare pe calul lui de lemn.

Casa lor rămăsese strălucitoare, gălăgioasă și agitată vreme de șapte ani fericiți, până ce boala și-a făcut apariția.

Boala apăruse în cea mai rece lună a iernii, dar nu ajunsese în Allora decât în primăvară.

Primii loviți de boală au fost oamenii care lucrau la noua cale ferată, ce urma să lege Allora de zona de nord, apoi au urmat doctorii care îi trataseră pe aceștia și artiștii care veniseră să picteze orașul. O singură familie fusese suficient de înstărită încât să plece. Primarul și-a luat familia și a plecat într-o lungă vacanță într-un loc unde boala încă nu se răspândise.

— Succes! strigase peste umărul său gras, în timp ce o trăsură luxoasă trasă de șase armăsari albi îi ducea departe.

La început, morții au fost îngropați în cimitir: mai întâi câte unul, apoi câte doi, apoi câte trei într-un singur mormânt. Dar, pe măsură ce boala se răspândea, au trebuit luate alte măsuri.

O poartă a fost construită în spatele cimitirului și o scară îngustă, cu treptele-i ducând spre apă, a

fost săpată în piatră. Morții nu mai erau îngropați, ci înveliți în pături și aruncați în marea tumultoasă.

Pe măsură ce numărul morților creștea și numărul celor vii scădea, străzile pavate ale Allorei au devenit tăcute. Casele au rămas nepictate, iar obloanele ferestrelor, altădată larg deschise pentru a întâmpina primăvara, erau acum ferecate. Nici măcar surorile Finestra nu-și mai ițeau nasurile lor mari pe-afară.

La fel ca picturile neterminate ce rămăseseră abandonate pe stradă, orașul Allora a început să-și piardă strălucirea.

Boala urca dealul – câte o casă pe rând –, până când a ajuns, în cele din urmă, la casa lui Alberto.

L-a luat întâi pe copilul cel mare. Alberto a văzut semnul purpuriu în spatele urechii stângi a Annei Marie, în timp ce ea citea o carte în scaunul ei preferat. Apoi s-a îmbolnăvit Antonio. Cât el bolea în pat, semnul a venit peste micuța Aida.

Violetta și Alberto au avut grijă de fiecare copil care se îmbolnăvea. Îi sărutau când țipau, îi îmbrățișau când se văitau și, când a venit momentul ca fiecare dintre ei să plece, le-au spus:

— Da, desigur: ne vom revedea într-o bună zi.

Ținându-se de promisiune, Violetta i-a urmat pe

copii două zile mai târziu. În acea seară cioclii au venit să le ridice trupurile, însă Alberto nu i-a lăsat.

— Nu pot, le spusese el celor doi bărbați ce așteptau la ușa de la intrare. Nu vă pot lăsa să îi aruncați. Nu în marea aceea crudă.

Chiar și de unde stătea el, în cea mai de sus casă de pe dealul Allora, Alberto putea vedea spuma mării țâșnind de acolo unde valurile se izbeau de pietrele gri de dedesubt. Nu putea suporta gândul că familia lui urma să fie aruncată acolo.

— Trebuie să scăpați de ei cumva, răspuseseră bărbații. Nu-i puteți lăsa înăuntru. Boala se va răspândi și mai repede.

— Îi voi îngropa.

— Toți făuritorii de coșciuge sunt morți. În dimineața asta l-am colectat pe ultimul.

— Atunci le voi face eu însumi coșciugele.

Și asta a și făcut. S-a dus în atelierul său și, pentru prima dată, a făurit ceva pentru cei morți, nu pentru cei vii. A cioplit un coșciug pentru soția sa, unul pentru fiica cea mare, unul pentru singurul său fiu și unul pentru micuța Aida. Fiecare dintre ele era mai mic decât cel de dinainte și, la fel ca păpușile Matrioșka, puteau intra unul într-altul.

Când coșciugele au fost terminate, iar familia lui – îngropată, Alberto a revenit în atelier și a

început să lucreze la propriul coșciug. Dar, înainte să-l termine, boala părăsise orașul. Primarul s-a întors din vacanță, surorile Finestra și-au redeschis obloanele, iar oamenii au început să pășească din nou vioi de-a lungul străzilor din Allora.

Însă, în loc să li se alăture, Alberto stătea în fiecare zi lângă coșciugul său, așteptând ca semnul purpuriu să se întoarcă și să îl revendice și pe el.

COMANDA TIMPURIE A PRIMARULUI

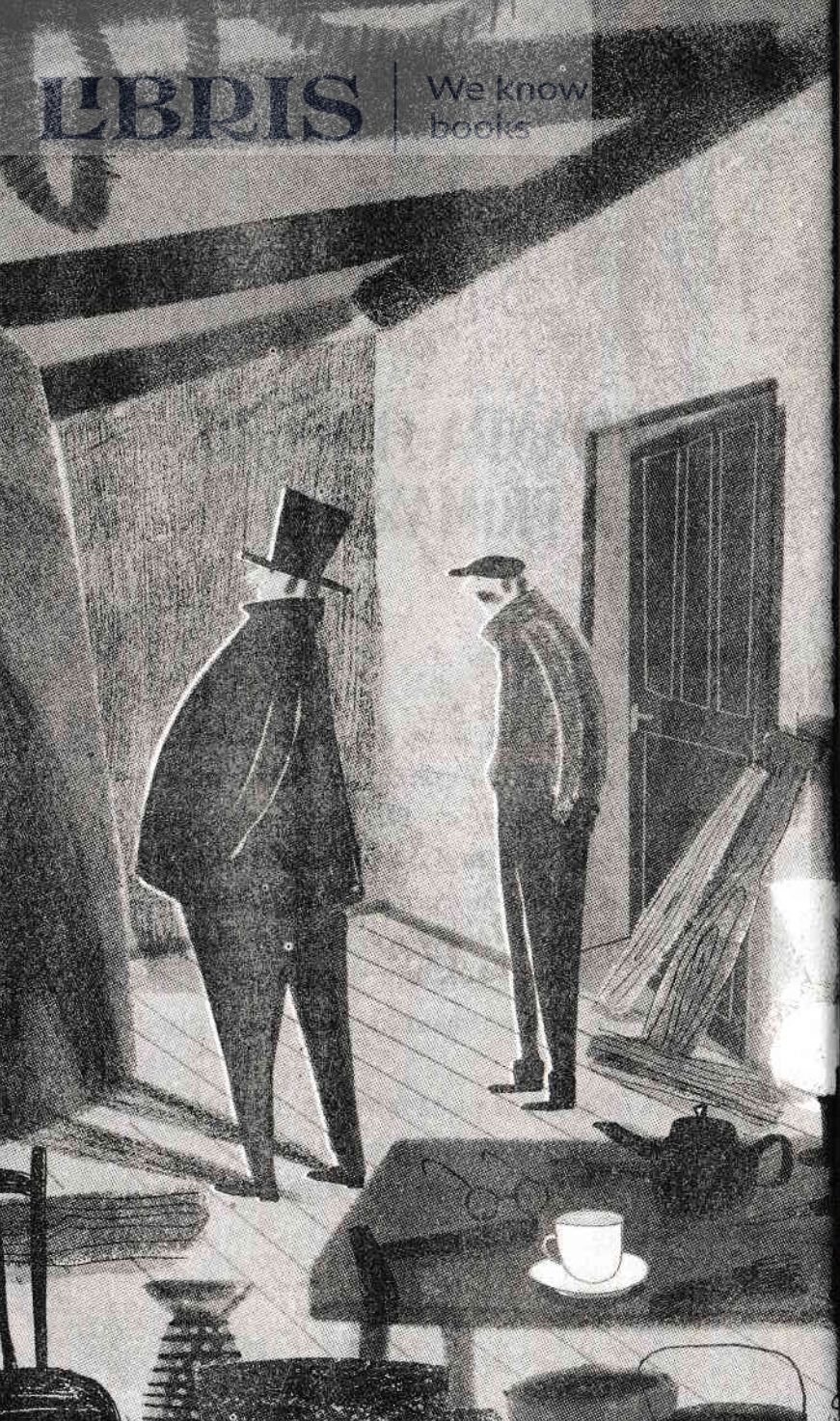
Treizeci de ani mai târziu

— **V**reau să fie făcut din stejar auriu, a zis primarul cu grandoare. Nimic nu e mai bun decât stejarul auriu. Puternic ca un taur și ușor ca un puf. Se spune că – *a încercat să se aplece peste masă, dar burta lui imensă l-a împiedicat* – dacă ai arunca un copac întreg în ocean, cu rădăcini și toate cele, ar pluti până în sălbăticia Africii.

— Plănuți o înmormântare pe mare? a întrebat Alberto.

Nu era obișnuit să pună întrebări. Clienții lui de obicei erau morți când ajungeau la el.

— Normal că nu, a pufnit primarul. Nu sunt marinar.

— Nimeni din Allora nu e, a aprobat Alberto.

Niciun om – fie întreg la minte, fie nebun – nu ar naviga pe acea mare tumultuoasă.

Ca și cum l-ar fi auzit, marea a ales acel moment pentru a trimite un val colosal să se izbească de pietrele de dedesubt. Apa a sărit atât de sus, încât a lovit geamul de la bucătărie. O secundă mai târziu, un uriaș biban de mare l-a izbit și el. Din fericire, sticla nu s-a spart.

— Deci, a început Alberto în timp ce peștele se zbătea pe pavelele de afară, de ce vreți să plutească?

— Nu vreau.

Primarul a luat o gură de ceai, apoi, simțindu-i gustul, l-a scuipat înapoi. El bea doar ceai făcut din cele mai bune frunze, iar cele ale lui Alberto erau evident dintre cele mai ieftine.

— Dar doar ce ați sp...

— O, nu mă interesează toată nebunia aia cu plutitul, a zis primarul în timp ce-și flutura mâna precum peștele de pe aleea de afară. Mă interesează doar să fie... – *căuta cuvântul potrivit* – deosebit!

— Și scump, a adăugat Alberto.

Nu ai fi putut cumpăra un lemn mai scump decât dacă îl aduceai direct din Africa.

— Sunteți sigur că nu vreți să folosim altceva, cum ar fi lemnul de soc sau de frasin?

Primarul i-a aruncat o privire severă.

— Nu sunt vreun sărac, făuritorule de coșciuge.

Alberto se uita la pelerina din catifea, cu dantelă aurie, a primarului.

— Nimeni nu v-ar putea acuza vreodată de asta. Stejar auriu să fie.

A înmuiat penița într-o călimară cu cerneală, apoi a scris *Stejar Auriu* sub numele primarului.

— Și-acum... a zis Alberto, ridicându-și privirea din carnet. Să luăm măsurătorile.

— Măsurători?

Primarul și-a pierdut nițel din energie.

— Ce măsurători? a continuat el.

— Măsurătorile *dumneavoastră*, domnule primar. Înălțimea și circumferința vor fi de ajuns. La urma urmei, nu-i ca și cum fac pantofi.

Adevărul e că nu mai erau pantofari în Allora. Ultimul dintre ei murise cu două săptămâni în urmă. Alberto îi făcuse coșciugul.

Meșterul Luigi Scarpa

Lemn de soc

190 x 58 centimetri

— Ah, sigur. Păi...

— Am un metru de croitorie, s-a oferit Alberto.

Vă pot măsura eu dacă doriți.

— Nu. Nu. E în regulă, a spus primarul, făcându-i semn să se așeze la loc. Putem să lăsăm măsurătorile deocamdată.

— Mă tem că nu pot face prea multe fără măsurători. Ele sunt o etapă esențială a procesului de făurire a unui coșciug. În mod normal, măsurătorile singur trupul. Majoritatea oamenilor nu vin la mine cât sunt încă în viață.

— Păi, eu nu sunt ca majoritatea oamenilor, nu-i așa? Eu sunt primarul: primarul întregii Allora.

Și-a scos pieptul înainte, țănoș, iar grăsimea burții sale a trecut peste marginea mesei.

— Și, în calitate de primar, este dreptul, nu, este responsabilitatea mea să am cel mai mare și mai grandios coșciug pe care l-a văzut vreodată orașul acesta.

Clar va fi cel mai mare, a gândit Alberto. Nu mai cunoscuse pe nimeni, viu sau mort, care să fie atât de gras ca primarul.

— Ce-a fost asta? s-a răstit primarul.

Ochii lui Alberto s-au mărit. Gândise oare cu voce tare?

— Dacă mă gândesc mai bine, cred că a fost stomacul meu, a spus primarul, și și-a vârât burta înapoi sub masă. Mereu devine temperamentală